

307

ROZPORZĄDZENIE

**MINISTRÓW SKARBU, SPRAWIEDLIWOŚCI, ADMINISTRACJI PUBLICZNEJ,
ZIEM ODZYSKANYCH, OBRONY NARODOWEJ I BEZPIECZEŃSTWA PUBLICZNEGO**
z dnia 14 sierpnia 1948 r.**Przepisy wykonawcze do prawa karnego skarbowego.**

Na podstawie art. 166 § 2, 171 § 1, 180 § 3, 182 § 1, 189 § 3, 200 § 2, 218 § 2, 234 § 2, 263, 269 § 2, 270 § 1, 281 § 2 i 310 dekretu z dnia 11 kwietnia 1947 r. — prawo karne skarbowe (Dz. U. R. P. Nr 32, poz. 140) zarządza się, co następuje:

Przepis ogólny.

§ 1. Powołane w niniejszym rozporządzeniu:

- a) artykuły i z nimi połączone paragrafy bez bliższego oznaczenia — odnoszą się do prawa karnego skarbowego,

- b) paragrafy samoistne bez bliższego oznaczenia — odnoszą się do przepisów rozporządzenia niniejszego.

Władze orzekające.

§ 2. Władzami uprawnionymi do orzecznictwa w sprawach określonych w art. 159 § 1 i 160 prawa karnego skarbowego, są władze administracji skarbowej upoważnione osobnym rozporządzeniem Ministra Skarbu.

§ 3. Władzami uprawnionymi do orzecznictwa w sprawach określonych w art. 264 § 1, i 265 są organa samorządowe upoważnione osob-

nym rozporządzeniem Ministrów Administracji Publicznej i Ziem Odzyskanych.

§ 4. Do wydawania zarządzeń przewidzianych w art. 166 § 1 i 269 § 1 upoważnia się właściwą władzę skarbową lub samorządową II instancji. Przekazanie sprawy innej władzy skarbowej lub samorządowej może nastąpić zwłaszcza wówczas, gdy wpłynie to na ograniczenie kosztów postępowania lub na ułatwienie stawienia stronom i świadkom.

§ 5. Przeprowadzenie jest małej wagi (art. 218), gdy naraziło lub narazić mogło Skarb Państwa lub związek samorządu terytorialnego na nieznaczną szkodę, a przeprowadzenie postępowania wymagałoby niewspółmiernych kosztów i zbyt długiego czasu.

Występki popełnione w okolicznościach, określonych w art. 27, nie mogą być uznane za występki małej wagi.

W razie wątpliwości, czy przestępstwo jest małej wagi, władze skarbowe lub samorządowe II instancji przedstawiają sprawę właściwemu ministrowi.

§ 6. Właściwe władze skarbowe lub samorządowe I i II instancji mogą bez zezwolenia właściwego ministra umarzać:

- a) sprawy o przestępstwa małej wagi dotyczące się w postępowaniu przeciw nieobecnym,
- b) ze spraw o występki małej wagi — sprawy, w których za podstawę wymiaru grzywny przyjmuje się uszczupłone należności skarbowe w wysokości nie przekraczającej 500 zł lub wartość towaru w wysokości nie przekraczającej 1000 zł.

§ 7. W razie umorzenia przez władze skarbowe lub samorządowe dochodzenia w sprawach należących do właściwości sądu, władze te wydają rozstrzygnięcia co do zajętych dowodów rzeczowych i przedmiotów występkę skarbowego wtedy tylko, jeżeli prokurator w ciągu miesiąca od daty zawiadomienia go o umorzeniu dochodzenia nie zażąda akt sprawy w celu wszczęcia postępowania sądowego (art. 215 § 2).

§ 8. Wydawanie postanowień w toku dochodzenia (art. 182 § 2) należy do władz skarbowych lub samorządowych I instancji uprawnionych do orzecznictwa z wyjątkiem spraw, w których dochodzenie prowadziły władze skarbowe lub samorządowe II instancji (art. 160 pkt 2 i art. 265 pkt a). W tych sprawach postanowienia wydają władze skarbowe lub samorządowe II instancji uprawnione do orzecznictwa.

Dochodzenie.

§ 9. Dochodzenie prowadzi właściwa władza I instancji uprawniona do orzecznictwa: skarbową lub samorządową oraz właściwe organa wykonawcze władz skarbowych, choćby orzecznictwo w danej sprawie należało do właściwości władzy skarbowej lub samorządowej II instancji.

W sprawach o przestępstwa określone w art. 47—57 i 64 § 2 dochodzenie prowadzą także urzędy celne nie uprawnione do orzecznictwa. Właściwa władza skarbową lub samorządową II instancji może jednak objąć dochodzenie i prowadzić je w każdej sprawie, jeżeli ze względu na osobę sprawcy lub rodzaj czynu uzna to za celowe.

§ 10. Organami wykonawczymi władz skarbowych działającymi na terenie całego Państwa są:

- a) Obrona Skarbowa — w sprawach o przestępstwa określone w art. 47—147,
- b) Kontrola Akcyzowa — w sprawach o przestępstwa określone w art. 58—130.

§ 11. W sprawach o przestępstwa określone w art. 47—57 i 64 § 2 prowadzi nadto dochodzenie na terenie całego Państwa, jako organ wykonawczy władz skarbowych, Wojsko Ochrony Pogranicza. Czynności określonych w art. 205—212 mogą dokonywać tylko komendanci strażnic, dowódcy batalionów i brygad oraz żołnierze upoważnieni do tego przez dowódców brygad lub Głównego Inspektora Ochrony Pogranicza. Tryb urzędowania Wojska Ochrony Pogranicza na drogach celnych i wzajemny stosunek pomiędzy władzami skarbowymi a Wojskiem Ochrony Pogranicza na tychże drogach określili instrukcja Ministrów: Skarbu i Obrony Narodowej.

§ 12. Władza I instancji skarbową lub samorządową albo organ wykonawczy władz skarbowych, dowiedziawszy się o przestępstwie należącym do jego właściwości, wszczyna i prowadzi dochodzenie. Władza skarbową uprawniona do orzecznictwa może prowadzić dochodzenie bądź bezpośrednio, bądź za pośrednictwem organów wykonawczych władz skarbowych.

§ 13. Jeżeli dochodzenie wszczęła władza skarbową nie uprawniona do orzecznictwa (§ 9 ust. 2) lub organ wykonawczy władz skarbowych, to o wszczęciu dochodzenia bezzwłocznie zawiadamia właściwą władzę skarbową I instancji uprawnioną do orzecznictwa, która może objąć dochodzenie.

Zawiadomienie o wszczęciu dochodzenia nie przerywa czynności dochodzących.

Zawiadomienia można zaniechać, gdy sprawa toczy się o wykroczenie skarbowe lub o występki skarbowe, zagrożony karą grzywny nie przekraczającą 10.000 zł, a nie zachodzi potrzeba dokonywania czynności określonych w art. 205—212 (art. 207). W tych przypadkach akta dochodzeń, a w szczególności spisany z oskarżonym protokół karny, należy bezzwłocznie przesłać właściwej władzy skarbowej I instancji uprawnionej do orzecznictwa.

§ 14. Jeżeli po otrzymaniu zawiadomienia (§ 13) władza skarbową nie obejmie dochodzenia, należy dochodzenie zakończyć i następnie przekazać jej akta sprawy.

W razie objęcia dochodzenia przez władzę skarbową należy bezzwłocznie przekazać jej akta sprawy i wykonać zlecone czynności.

Objęcie dochodzenia przez władze skarbowe uprawnione do orzecznictwa wyłącza właściwość władz skarbowych nie uprawnionych do orzecznictwa (§ 9 ust. 2) oraz organów wykonawczych władz skarbowych.

§ 15. Jeżeli władze lub organ wykonawczy dowie się o przestępstwie skarbowym, nie należącym do jego właściwości, to niezwłocznie zawiadamia o tym właściwą władzę I instancji uprawnioną do orzecznictwa, a gdy zwłoka groziłaby zanikiem śladów lub dowodów przestępstwa — zabezpiecza te ślady i dowody oraz dokonywa niezbędnych czynności dochodzących.

§ 16. Jeżeli w toku dochodzenia prowadzonego przez właściwą władzę lub właściwy organ wykonawczy zostanie wykryte przestępstwo skarbowe nie należące do ich właściwości, to oprócz czynności wymienionych w § 15 należy sporządzić protokół karny lub doniesienie karne (art. 202—204).

§ 17. O wszczęciu dochodzenia w sprawach należących do właściwości sądu okręgowego należy nie przerywając czynności zawiadomić właściwego prokuratora (art. 156 i 186); ponadto należy dokonać zawiadomienia określonego w § 13 ust. 1.

§ 18. O wszczęciu tudzież o ukończeniu postępowania karnego przeciwko żołnierzom w czynnej służbie wojskowej oraz funkcjonariuszom służby bezpieczeństwa publicznego zawiadamia się władzę przełożoną tych osób.

§ 19. Zadaniem dochodzenia jest:

- a) wyjaśnienie, czy istotnie popełniono przestępstwo,
- b) wykrzycie sprawcy przestępstwa,
- c) wszechstronne wyjaśnienie okoliczności sprawy,
- d) zebranie niezbędnych informacji co do osoby oskarżonego, a w miarę potrzeby i co do osoby odpowiedzialnej posiłkowo (art. 33) lub zastępczo (art. 37) tudzież co do stanu majątkowego tych osób,
- e) utrwalenie dowodów przestępstwa,
- f) zabezpieczenie grzywien i innych świadczeń pieniężnych, to jest uszczupionej należności (art. 9), równowartości nie fitych przedmiotów występku (art. 23) i kosztów postępowania karnego (art. 255).

§ 20. Władza skarbowa i jej organa wykonawcze lub władza samorządowa, właściwa do prowadzenia dochodzenia, ma prawo wzywać osoby do stawienia się z oznajmieniem skutków nie uprzedliwionego niestawiennictwa (art. 205, 208 i 210 § 3).

§ 21. Sprowadzenie osoby, która nie stawiała się, zarządza właściwa władza skarbowa lub samorządowa I instancji uprawniona do orzecznictwa, z własnej inicjatywy albo na wniosek władzy (§ 9 ust. 2) lub organu wykonawczego, który prowadził dochodzenie.

Przymusowe sprowadzenie żołnierza w czynnej służbie lub funkcjonariusza służby bezpie-

czeństwa publicznego zarządza na wniosek władzy skarbowej lub samorządowej I instancji uprawnionej do orzecznictwa sąd wojskowy lub prokurator wojskowy.

Przepisów tych nie stosuje się do interwenta.

§ 22. Jeżeli z oskarżonym spisano protokół karny (art. 202 i 204), a sprawa toczy się o przestępstwo określone w art. 207, to prowadzenie dalszego dochodzenia, a zwłaszcza wzywianie osób do przesłuchania, zależy od swobodnego uznania właściwej władzy orzekającej I instancji. W sprawach o inne przestępstwa przesłuchanie oskarżonego jest obowiązkowe; nadto należy w miarę potrzeby przesłuchać i inne osoby.

§ 23. Oskarżonemu należy wyjaśnić przed przesłuchaniem, jakie przestępstwo mu się zarzuca. Odpowiedzialnemu posiłkowo lub zastępczo należy wyjaśnić okoliczności uzasadniające jego odpowiedzialność majątkową lub zastępczą.

Co do każdego oskarżonego i odpowiedzialnego zbiera się dane dotyczące jego osoby, w szczególności jego wieku, wykształcenia, stosunków rodzinnych i majątkowych oraz pobudek jego działania.

§ 24. W razie potrzeby organ prowadzący dochodzenie dokonywa oględzin miejsca lub rzeczy.

§ 25. Jeżeli zachodzi potrzeba utrwalenia śladów lub dowodów przestępstwa, należy z przebiegu czynności przedsięwziętych w toku dochodzenia sporządzać protokoły.

Z przebiegu czynności, nie wymagających zaprotokółowania sporządza się zapiski.

§ 26. Osoba, która wykonywa czynność wymagającą zaprotokółowania może spisać protokół bądź osobiście bądź przez przybranego funkcjonariusza państwowego lub gminnego. Jeżeli protokółanta nie przybrano, protokół spisuje się w obecności osoby pełnoletniej o nieskazitelnej opinii, umiejącej czytać i pisać, a zamieszkałej w gminie, w której czynność się odbywa. Osoba ta podpisem swym stwierdza zgodność protokołu z przebiegiem czynności.

§ 27. Osoby biorące udział w czynności mogą żądać wciągnięcia do protokołu wszystkiego, co dotyczy ich praw lub interesu. Protokół podpisują wszystkie osoby biorące udział w czynności. Przed podpisaniem protokołu należy go odczytać i zaznaczyć to w protokole. Zarzuty co do treści protokołu wciąga się do protokołu.

Wszelkiego rodzaju poprawki i uzupełnienia należy umieścić w końcu protokołu przed podpisaniem lub w oddzielnie podpisanym dopisku.

§ 28. W toku dochodzenia zezwolenie stronom i ich obrońcom lub pełnomocnikom na przeglądanie akt, robienie z nich odpisów oraz otrzymywanie odpisów uwierzytelnionych — zależy od władzy lub organu wykonawczego prowadzącego dochodzenie.

§ 29. Uznawszy, że dochodzenie dostarczyło już podstawy do rozstrzygnięcia sprawy, władza lub organ wykonawczy prowadzący dochodzenie

wzywa w trybie art. 206 § 2 strony i zaznajamia je z treścią zebranych dowodów. Wyjaśnienia stron należy zaprotokółować.

Jeżeli wobec wyjaśnienia stron nie zajdzie potrzeba uzupełnienia dochodzenia, przesyła się akta dochodzenia właściwej władzy I instancji uprawnionej do orzecznictwa.

W razie uzupełnienia dochodzenia należy przed odesłaniem akt zaznajomić strony z treścią dodatkowo zebranych dowodów.

Rewizja i zatrzymanie przedmiotów.

§ 30. Do wydawania pisemnych poleceń rewizji w przypadkach nie cierpiących zwłoki oraz w obrębie pasa granicznego (art. 189 § 2) uprawnieni są:

- a) kierownik urzędu celnego nie uprawnionego do orzecznictwa, komendant strażnicy, dowódca batalionu, dowódca brygady i Główny Inspektor Ochrony Pogranicza oraz żołnierze upoważnieni przez dowódcę brygady lub Głównego Inspektora Ochrony Pogranicza w sprawach o przestępstwa określone w art. 47—57 i 64 § 2,
- b) okręgowy inspektor ochrony skarbowej i rejonowy inspektor ochrony skarbowej w sprawach o przestępstwa określone w art. 47—147,
- e) kierownik rejonu kontroli akcyzowej w sprawach o przestępstwa określone w art. 58—130.

§ 31. O mającej nastąpić rewizji osobistej lub domowej u żołnierza w czynnej służbie wojskowej lub u funkcjonariusza służby bezpieczeństwa publicznego należy zawiadomić najbliższą władzę wojskową lub władzę bezpieczeństwa publicznego.

Zawiadomienie powinno być dokonane tak wcześnie, aby przedstawiciel zainteresowanej władzy miał możliwość być obecnym przy rewizji.

Dokumenty i inne przedmioty, co do których złożono oświadczenie, że są one tajne lub na innej podstawie zachodzi przypuszczenie ich tajności, należy nie przeglądając opieczetować i przesłać do przełożonej władzy służbowej żołnierza lub funkcjonariusza służby bezpieczeństwa publicznego, u którego dokonano rewizji. Władze te zatrzymują dokumenty i przedmioty uznane za tajne, a pozostałe przekazują władzy lub organowi prowadzącemu dochodzenie.

§ 32. Wydając polecenie przeprowadzenia rewizji domowej lub osobistej (art. 189), właściwa władza skarbowa lub samorządowa albo funkcjonariusze wymienieni w § 30 zarządzają doręczenie osobie interesowanej odpisu tego polecenia — przez organ przeprowadzający rewizję — przy jej rozpoczęciu.

§ 33. Do przedmiotów niezbędnego użytku nie podlegających zajęciu na zabezpieczenie kary (art. 193 § 2) zalicza się:

- a) niezbędne dla oskarżonego lub członków jego rodziny sprzęty domowe, pościel, bieliznę i ubranie codzienne,

- b) przyrządy, używane z powodu ułomności przez oskarżonego i członków jego rodziny,
- c) zapasy żywności i opału, niezbędne dla oskarżonego, jego rodziny i jego służby na okres jednego miesiąca.

§ 34. O zajęciu przedmiotów, nie będących własnością oskarżonego, władza prowadząca dochodzenie zawiadomi pisemnie osoby, mogące rościć sobie do nich prawa. W zawiadomieniu należy podać nazwę i siedzibę władzy, do której interwencja ma być złożona, oraz termin jej złożenia (art. 194). Odpis zawiadomienia oraz pokwitowanie z odbioru oryginału załącza się do akt sprawy.

§ 35. Zatwierdzając odebranie przedmiotów (art. 192 § 2, art. 193 § 3), właściwa władza skarbowa lub samorządowa albo funkcjonariusze wymienieni w § 30 zarządzają niezwłocznie doręczenie odpisu zatwierdzenia osobie interesowanej.

§ 36. Odpis postanowienia o zatrzymaniu przesyłek, co do których istnieje podejrzenie, że zawierają przedmioty przestępstwa skarbowego (art. 199), właściwa władza skarbowa lub samorządowa uprawniona do orzecznictwa powinna niezwłocznie doręczyć osobie interesowanej oraz urzędowi pocztowemu lub kolejowemu, w którym zatrzymanie ma nastąpić, wskazując zarazem, komu przesyłki wydać należy.

§ 37. Do złożenia wniosku o zatrzymanie korespondencji pocztowej lub telegraficznej (art. 160 kodeksu postępowania karnego) uprawniona jest władza skarbowa lub samorządowa prowadząca dochodzenie albo organ wykonawczy władzy skarbowej.

W sprawach należących do właściwości sądu, wniosek należy złożyć za pośrednictwem prokuratora sądu okręgowego.

Zatrzymanie oskarżonego.

§ 38. Organom uprawnionym do prowadzenia dochodzenia służy prawo zatrzymanie oskarżonego w sprawach o występki należące zarówno do właściwości sądowej jak i władz skarbowych lub samorządowych (art. 200 § 1), jeśli zachodzą warunki przewidziane w art. 165 kodeksu postępowania karnego i art. 294 § 2.

Organa te obowiązane są do zatrzymania oskarżonego w sprawach o występki określone w art. 70 § 2 i 71 § 2.

§ 39. Zatrzymanie żołnierza w czynnej służbie wojskowej oraz funkcjonariusza służby bezpieczeństwa publicznego (art. 200 § 2) może nastąpić wtedy tylko:

- a) gdy schwytano go na gorącym uczynku lub w bezpośrednim pościgu, a zachodzi obawa ucieczki, albo
- b) gdy nie można ustalić jego tożsamości.

Zatrzymanie następuje nadto w przypadku określonym w art. 294 § 1. O zatrzymaniu należy niezwłocznie zawiadomić władzę przełożoną osoby zatrzymanej oraz prokuratora wojskowego

właściwego ze względu na miejsce pełnienia służby przez zatrzymanego.

§ 40. Jeżeli w sprawach należących do właściwości władz skarbowych lub samorządowych oskarżony po zatrzymaniu go wyraził gotowość złożenia zabezpieczenia (art. 200 § 3) lub dobrowolnego poddania się karze (art. 224—232) należy go natychmiast sprowadzić do najbliższej właściwej władzy I instancji skarbowej lub samorządowej. Władza ta określi wysokość zabezpieczenia (art. 200) albo grzywny (art. 224) oraz przyjmie przypadającą z tych tytułów kwotę.

§ 41. Poza przypadkami przewidzianymi w § 40 zatrzymanego sprowadza się do najbliższego sędziego śledczego lub sądu grodzkiego, a gdy zatrzymanym jest żołnierz w służbie czynnej lub funkcjonariusz służby bezpieczeństwa publicznego — do najbliższej władzy wojskowej lub najbliższego urzędu bezpieczeństwa publicznego.

Władza wojskowa doprowadza zatrzymanego żołnierza, a urząd bezpieczeństwa publicznego zatrzymanego funkcjonariusza służby bezpieczeństwa publicznego do najbliższego prokuratora wojskowego celem wydania decyzji w przedmiocie zastosowania środka zapobiegawczego.

Przepis art. 201 §§ 2 i 3 stosuje się odpowiednio.

§ 42. Postanowienie o tymczasowym aresztowaniu wydaje sąd (art. 164 kodeksu postępowania karnego).

Tymczasowe aresztowanie żołnierza w czynnej służbie wojskowej lub funkcjonariusza służby bezpieczeństwa publicznego może nastąpić tylko na mocy postanowienia sądu wojskowego lub prokuratora wojskowego.

Postępowanie z przedmiotami zajętymi w toku dochodzenia.

§ 43. Władze I instancji skarbowe lub samorządowe, którym oddano na przechowanie zajęte przedmioty (art. 195), powinny odpowiednio je zabezpieczyć.

§ 44. Jeżeli w stanie zajętych przedmiotów zachodzą zmiany wskazujące na ubytek, uszkodzenie, psucie się lub obniżenie wartości, należy donieść o tym właściwej władzy I instancji skarbowej lub samorządowej uprawnionej do orzecznictwa.

§ 45. Jeżeli przed prawomocnym rozstrzygnięciem sprawy zarządzono sprzedaż zajętych przedmiotów (art. 196) lub zwrot przedmiotów stronie (art. 197) — właściwa władza I instancji pobiera próbki, które przechowuje do prawomocnego rozstrzygnięcia sprawy. O pobraniu próbek sporządza się protokół, który dołącza się do akt sprawy, a jego odpis — do próbek.

Oskarżonego należy wezwać do obecności przy pobieraniu próbek i do podpisania protokołu.

Niestawienie oskarżonego nie stanowi przeszkody do pobrania próbek i sporządzenia protokołu.

§ 46. Jeżeli zajęte przedmioty przedstawiają znaczną wartość, a z jakichkolwiek powodów nie można ich sprzedać (art. 196) ani zwrócić stronie (art. 197), należy stronę wezwać do przedsięwzięcia niezbędnych środków w celu zabezpieczenia przedmiotów przed zepsuciem.

W razie zgłoszenia się strony należy umożliwić jej zastosowanie tych środków pod dozorem urzędowym, zwłaszcza gdy istnieje małe prawdopodobieństwo orzeczenia przepadku.

Wezwanie stron sporządza się na piśmie. Odpis wezwania oraz pokwitowanie z odbioru oryginału dołącza się do akt sprawy.

§ 47. Do chwili przekazania sprawy do postępowania sądowego zwrot stronie zajętych przedmiotów (art. 192, 193) oraz uchylenie zabezpieczenia na majątku stron (art. 198) następuje na podstawie postanowienia właściwej władzy skarbowej lub samorządowej, po przekazaniu zaś — na podstawie orzeczenia władz sądowych.

Postępowanie przeciw nieobecnym.

§ 48. Jeżeli sprawca przestępstwa jest nieznany i w ciągu miesiąca od daty zajęcia przedmiotów nie zgłosi się do właściwej władzy skarbowej lub samorządowej, natenczas władza ta wyda rozstrzygnięcie o umorzeniu postępowania karnego i może orzec przepadek zajętych przedmiotów lub uzyskaną za nie kwotę tytułem środka zabezpieczającego (art. 25 i 219).

§ 49. Jeżeli przed wydaniem orzeczenia o przepadku zgłosi się interwenient z roszczeniem do zajętych przedmiotów, właściwa władza skarbowa lub samorządowa powinna interwencję przyjąć i rozstrzygnąć (art. 219).

Jeżeli interwencję zgłoszono po wydaniu orzeczenia o przepadku, można ją uwzględnić tylko w trybie art. 250 § 4.

§ 50. Jeżeli nie ma podstaw do orzeczenia przepadku zajętych przedmiotów tytułem środka zabezpieczającego (§ 48), należy je spod zajęcia zwolnić i zwrócić osobie, u której dokonano zajęcia lub innej osobie uprawnionej.

Jeżeli osoba uprawniona jest nie znana, należy wystosować publiczne wezwanie do odbioru przedmiotów (art. 220).

§ 51. Publiczne wezwanie, o którym mowa w § 50, powinno zawierać:

- a) opis zwolnionych przedmiotów wraz z podaniem daty i miejsca uchylonego zajęcia,
- b) nazwę i dokładny adres wzywającej władzy,
- c) zawiadomienie, że w razie nieodebrania przez uprawnioną osobę w ciągu sześciu miesięcy od ogłoszenia wezwania zwolnionych przedmiotów, władza skarbowa zarządzi ich sprzedaż w myśl przepisu art. 220.

§ 52. Ogłoszenie wezwania następuje przez umieszczenie go na tablicy urzędowej w lokalu władzy I instancji skarbowej lub samorządowej

właściwej do rozstrzygnięcia sprawy oraz w lokalu zarządu gminy, w której przedmioty zajęto.

§ 53. Jeżeli oskarżony jest znany, lecz uchyla się od postępowania karnego, a zarządzenia zmierzające do wykrycia jego miejsca pobytu lub sprowadzenia go, pozostały bez skutku, właściwa władza skarbowa lub samorządowa może:

- a) wydać orzeczenie zaoczne (art. 206 § 2, art. 239) albo
- b) umorzyć dochodzenie, jeżeli przestępstwo jest małej wagi (art. 218 § 2 i art. 219—221), albo
- c) przekazać sprawę do postępowania sądowego w trybie art. 151 pkt 5 w celu zastosowania przepisów art. 288—293.

§ 54. Orzeczenie zaoczne (§ 53 lit. a) można wydać dopiero wówczas, jeżeli oskarżony nie zgłosi się do władzy mimo publicznego doręczenia wezwania na termin (art. 180 § 3, § 57).

Pomiędzy doręczeniem wezwania oskarżonemu a terminem wyznaczonym do jego stawienia powinien upłynąć co najmniej miesiąc.

§ 55. Wezwanie (§ 54) powinno zawierać:

- a) oznaczenie oskarżonego i zarzuconego mu czynu,
- b) opis zajętych przedmiotów oraz dzień, miejsce i przyczynę ich zajęcia,
- c) miejsce, dzień i godzinę stawienia,
- d) nazwę i dokładny adres wzywającej władzy,
- e) skutki niestawienia (art. 206 § 2).

§ 56. Rozstrzygnięcie władzy skarbowej lub samorządowej doręcza się oskarżonemu nieobecnemu (§ 53) sposobem określonym w § 57.

§ 57. Publiczne doręczenie wezwania lub rozstrzygnięcia następuje przez umieszczenie go na tablicy urzędowej w lokalu władzy I instancji skarbowej lub samorządowej oraz w lokalu zarządu gminy ostatniego miejsca zamieszkania lub pobytu oskarżonego albo w ostatniej siedzibie jego przedsiębiorstwa, a jeżeli żadnej z tych okoliczności nie da się ustalić — w lokalu zarządu gminy miejsca ujawnienia przestępstwa. Pismo uważa się za doręczone po upływie 7 dni od daty ogłoszenia go w wyżej wskazany sposób.

§ 58. Przekazanie sprawy do postępowania sądowego (§ 53 lit. c) jest wskazane tylko w sprawach wyjątkowego znaczenia.

Stosowanie nadzwyczajnego złagodzenia kary.

§ 59. Władze orzekające w I instancji skarbowe lub samorządowe stosują przepis art. 26 bez ograniczenia tylko w przypadkach wskazanych w art. 18 § 1, 20 § 2, 21 § 2, 22 § 4, 24 § 2, 29 § 2 i 30 § 2 kodeksu karnego, w innych natomiast przypadkach zasługujących na szczególne uwzględnienie mogą obniżać kary grzywny do połowy najniższego wymiaru przewidzianego w przepisach części szczegółowej oraz zaniechać stosowania ściągnięcia równowartości nie ujętych przedmiotów, jeśli ona nie przekracza wartości

1000 zł (art. 23). Zastosowanie nadzwyczajnego złagodzenia kary należy uzasadnić.

§ 60. Zastosowanie nadzwyczajnego złagodzenia kary przy dobrowolnym poddaniu się karze (art. 224) wymaga:

- a) w sprawach określonych w art. 159 § 1 pkt 2 i 3 zezwolenia właściwych władz skarbowych II instancji,
- b) w sprawach określonych w art. 160 pkt 1 i 2 zezwolenia właściwego ministra.

Stosowanie środków zabezpieczających.

§ 61. O zastosowaniu środków zabezpieczających (art. 237) w sprawach należących do właściwości rzeczowej władz I instancji skarbowych lub samorządowych należy się zwracać z wnioskiem do właściwego sądu grodzkiego, w sprawach zaś należących do właściwości władz II instancji do właściwego sądu okręgowego.

Postępowanie wykonawcze.

§ 62. Postępowania egzekucyjnego (art. 248) można zaniechać i przystąpić bezpośrednio do wykonania aresztu zastępczego, gdy akta sprawy karnej zawierają wystarczające dane do stwierdzenia okoliczności przewidzianych w art. 16 § 1.

§ 63. Do odraczania ściągnięcia grzywien, kar pieniężnych i kosztów postępowania bądź do rozkładania ich na raty (art. 249 § 1) upoważnione są:

- a) w sprawach o przestępstwa przewidziane w art. 47 — 130 i 143 — władza, która rozstrzygnęła sprawę w I instancji,
- b) w sprawach o przestępstwa przewidziane w art. 131—147:

- 1) urząd skarbowy do kwoty 100.000 zł na okres czasu do lat 2, ponad 100.000 zł do 300.000 zł na okres czasu do 1 roku;
- 2) urząd rewizyjny do kwoty 300.000 zł na okres czasu do 2 lat, ponad 300.000 zł do 500.000 zł na okres czasu do 1 roku;
- 3) izba skarbowa do kwoty 1.000.000 zł na okres czasu do 2 lat, ponad 1.000.000 do 3.000.000 zł na okres czasu do 1 roku, ponad 3.000.000 do 5.000.000 zł na okres czasu do 6 miesięcy.

Określone powyżej upoważnienia dotyczą odraczania, ściągnięcia i rozkładania na raty nie tylko grzywien i kar pieniężnych, lecz również i kosztów postępowania karnego.

Okresy wymienione w art. 249 oraz w poprzednim ustępie pod lit. b) liczy się od dnia uprawomocnienia się orzeczenia.

§ 64. Zwracając się do władz sądowych o wykonanie kary aresztu zastępczego (art. 252), władza skarbowa lub samorządowa załącza do swego wniosku odpis orzeczenia karnego z poświadczeniem jego prawomocności.

§ 65. Władza skarbowa lub samorządowa przesyła postanowienia co do przerwy kary zastępczej (art. 253) właściwemu sądowi grodzkiemu z wnioskiem o wydanie stosownego zarządzenia naczelnikowi więzienia i o zawiadomienie o przer-

wie kary Milicji Obywatelskiej okręgu, w którym zwolniony ma zamiar przebywać.

Po upływie przerwy władza skarbowa lub samorządowa sprawdza, czy skazany rozpoczął dalsze odbywanie kary. Jeżeli skazany w ciągu 3 dni po upływie czasu przerwy nie zgłosi się dobrowolnie do odciernienia kary, władza skarbowa zwraca się do sądu grodzkiego z wnioskiem o bezzwłoczne aresztowanie skazanego i sprowadzenie go do więzienia.

§ 66. W sprawach przeciwko żołnierzom w czynnej służbie wojskowej lub funkcjonariuszom służby bezpieczeństwa publicznego postanowienia i wnioski wymienione w § 65 ust. 2 przesyła się prokuratorowi wojskowemu właściwemu ze względu na miejsce pełnienia służby przez skazanego.

§ 67. Władza skarbowa I instancji uprawniona do orzecznictwa według przepisów o egzekucji administracyjnej dokonywa sprzedaży przedmiotów uznanych za przepadłe.

Wnoszenie i popieranie oskarżenia.

§ 68. Do popierania oskarżenia w sądach grodzkich oraz do zakładania środków odwoławczych upoważnia się organa wykonawcze władz skarbowych: Ochronę Skarbową, Kontrolę Akcyzową, a ponadto Wojsko Ochrony Pogranicza w zakresie określonym w § 11.

Właściwy do powyższych czynności jest ten organ wykonawczy, który prowadził dochodzenie w sprawie.

Przepisu tego nie stosuje się, jeżeli władza skarbowa sama działa.

§ 69. Sądy przesyłają z urzędu władzom skarbowym lub samorządowym odpisy prawomocnych wyroków i postanowień.

Ewidencja przestępstw skarbowych.

§ 70. Władze skarbowe i samorządowe powołane do orzecznictwa, prowadzą ewidencję przestępstw skarbowych według zasad i form ustalonych w specjalnej instrukcji właściwego ministra.

Przepisy końcowe.

§ 71. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia. Z dniem tym tracą moc obowiązującą przepisy wykonawcze do prawa karnego skarbowego zawarte w rozporządzeniu Ministra Skarbu i Sprawiedliwości z dnia 1 lipca 1937 r. (Dz. U. R. P. Nr 51, poz. 398).

Minister Skarbu:

Konstanty Dąbrowski

Minister Sprawiedliwości:

Henryk Świątkowski

Minister Administracji Publicznej:

Edward Osóbka-Morawski

Minister Ziem Odzyskanych:

w z. Józef Dubiel

Minister Obrony Narodowej:

w z. Piotr Jaroszewicz

Minister Bezpieczeństwa Publicznego:

Stanisław Radkiewicz